

Nyt fra New Zealand

Milford Sound

1. marts 2006

Brev nr. 2

I dette brev: GreyMouth, Franz Josef Glacier, Lake Matheson, Wanaka, Queenstown, Te Anau, Glowworms og Mirror Lake.

26. februar 2006.

Vi sov virkelig til bølgenes bruse, det lød dejligt hele natten. Næste morgen var vi nede på stranden, vi kunne desværre ikke se den fra vores camper, men det var en spændende strand, overalt lå der vraggods. På strandene ligger der mange træer, de er formentlig skyllet ud i havet fra floderne, når det går vildt til.

Personalet på campingpladsen var meget hjælpsomme, vi lånte blandt andet et par skruetrækkere, så vi kunne lave noget strøm til alt vores medbragte isenkram. Video, kamera, telefoner mm, de trængte til frisk energi.

Vi kørte ind til byen Greymouth, en rigtig hyggelig by, lidt i amerikansk westernstil, med flade tage og udhæng foran husene. Vi var inde og se et Jade værksted og butik, når nu ikke vi kunne finde en glasbutik, så måtte Merete tage til takke med en sten ditto. Jade stenen er meget stærk og værdifuld, vel mere værdifuld end guld. Oldtidsmenneskerne på disse breddegrader har brugt jade stenen til at lave værktøj med, den kan slibes skarpere end stål. Vi besøgte også et museum, der har til huse i en gammel bank bygning. Specialudstillingen der var jade sten, men også andet håndværk.

Fra Greymouth satte vi kursen sydover, vi tankede lige Merceren, der kan være langt til næste tank på disse kanter. Den er lidt forslugen den fine bil, tanken var halv fuld, og alligevel kunne den tage 44 liter, og vi havde kun kørt godt 380 km. Vi holdt ind for at se Glowworms, det var godt nok en skuffelse, de kan kun ses om aftenen. Glowworms er nærmest nogle selvlysende orm, de lever i en skov, hvor nogle klippevægge er beklædt med nogle grønne vækster. Det var middagstid, da vi kiggede forbi, måske ormene havde frokostpause, vi så i hvert fald ikke nogen. Vi valgte i stedet selv at få frokost,

vi nød den i camperen med den fineste udsigt over det Tasmanske hav. Vi holdt ind i en hyggelig gammel guldgraver by, guldgravning har man gjort meget i her i landet. Nogle enkelte steder graves der stadig. Vi fandt nu ikke noget guld ved denne lejlighed.

Vi kørte langs kysten sydpå, holdt frokost næsten med baghjulene ude i vandet, men det var koldt og blæsende, en anelse fugtig. Vi sad og studerede nogle cykelturister der blev serviceret med frokost og friske cykler fra "tourvognen", hvorefter de satte sig i sadlen og trampede videre mod syd. Vi kørte forbi en del af dem senere, de var kommet langt, så vi tror nok, at det var nogle sportstrænede cyklister, mere end almindelige turister.

Vi kørte selvfølgelig ind omkring Franz Josef glacier, gletsjeren der bare er et "must" når man er på New Zealand. En gigantisk ismasse som var dannet længe før vi rejste hjemmefra, men som ofte ændrer størrelse, er ca. 12 kilometer lang og flere hundrede meter tyk. Det pladder regnede, da vi ankom, vi spekulerede lidt på, om det var værd at gå ind til

den, men tvang os selv. Vi mødte nogle amerikanere på vejen, vi spurgte hvor langt der var ind til isen, det er vanskeligt at vurdere sådan noget på afstand: "20 minutes, but it is it worth", var svaret. Så vi fortsatte troligt. Det var virkelig en oplevelse, og det klarede faktisk op, inden vi nåede helt ind foran "køleskabet". Ja, det kan mærkes lidt koldt, når man står foran sådan en is kolos.

Vi kørte videre, blot for at finde overnatning, blev enige om at fortsætte til Lake Matheson, en sø der ligger nærvæd Fox gletsjeren. Der skulle være en fantastisk udsigt til de højeste bjerge i New Zealand derfra, og fordi at vandet i søen tit står meget stille, ja, så spejler massiverne sig i vandet. Noget så smukt. Det var næsten mørkt da vi ankom, så vi valgte at slå lejr for natten. Vi iagttog nogle Kea fugle, som rumsterede ved nogle affaldsspande ved en restaurant. En stor flot fugl, en papagøje, men et grufuldt monster der i praksis molesterer alle vores herligheder skabt af gummi. Fuglen er en plageånd, den splitter alle gummilister og sågar dæk på bilerne hernede.

Vi kørte lidt derfra igen, lidt længere ud i ødemarken, blandt køer og andre turister der er villige til at overnatte hvor som helst.

27. februar 2006.

Straks vi var færdige med morgenmaden kørte vi hen til Matheson søen, den var ligeså våd over vande som under. Nogen udsigt var der i hvert fald ikke, men vi gik søen rundt, blev enige om, at vi da bare rejser herved en anden gang, så må det lykkes. Vi holdt ind ved Paringa søen, der fik vi revanche for kampen ved Matheson. En utrolig smuk sø, helt blikstille vand, grønne og frodige omgivelser og nogle bjerge i baggrunden, som spejlede sig i det klare vand. Vi kunne næsten ikke løsrive os. Vi kom også forbi Knights Point (billedet), punktet hvor havene mødes, Stillehavet med det Tasmanske hav. På bestemte tider af året er det muligt at se sæler. Vi kørte efterhånden ind i en gang kraftig regn, et godt beskidt møgvejr. Vi begyndte at kravle ind i landet og lidt op i bjergene, det blev det kun værre af. På disse kanter har de normalt mellem 5 og 6 meter nedbør årligt, underligt de lige skulle falde den dag, vi kom forbi. Vi fandt en holdeplads, vist nok oplagringsplads til vejmaterialer, til overnatning. Om natten blev vejret værre, det stormede, så vi følte at vognen kunne vælte, hvad øjeblik det skulle være, heldigvis tordnede og sneede det ikke, så det kunne have været værre.

28. februar 2006.

Næste morgen, en kold en af slagsen, vågnede vi op til den skønneste udsigt til søen Hawea, lige nord for Wanaka. Efterhånden som solen løftede sig over bjergkammene, blevet vores udsigt flottere og flottere.

I Wanaka slentrede vi lidt ved søen, meget smuk, fredelig endnu. Det så ud til, at der ofte sejles med store speedbåde, vandski, jetski osv. Vi fandt en Internet-cafe, kiggede lige lidt i postkassen, og kunne til vores skræk se, at vi havde kludret lidt i det med vores første nyhedsbrevs afsendelse. Undskyld, vi skal nok passe på, det ikke sker igen. På vej ud af Wanaka kom vi tilfældigvis forbi en flyveplads, underligt, (tak Dieter, der var virkelig noget at se på der) her holder entusiastene, der holder liv i de gamle warbirds, til. Der var faktisk gang i nogle af dem, de lyder vildt godt, desværre blev det kun til en solid motorafprøvning, skal vi se dem i luften, må vi forbi igen i april måned.

På hele turen i dag har vi set mange får, geder, kvæg, kronvildt og heste. Ja, der går mange gode bøffer, og lammekøller rundt hernede. Vi har også konstateret, at de i dette område har gang i en større vinproduktion. Mange steder var der mulighed for at smage eller købe. Vi vælger at afprøve disse vine på restaurant eller derhjemme, da vi jo skal kunne køre. Det er nu Bent, der står for den side af sagen, da jeg synes, at det er en meget stor og voldsom bil.

I Queenstown var vi så heldige at finde en gondol, der førte os til toppen af et af bjergene. Der var en fantastisk panorama udsigt over sø og bjerge med sne på. Vi nød udsigten og en is i meget lang tid. Der var også mulighed for paragliding, bongy jump og bobslædebane. Det så meget spændende ud.

Vi forlod Queenstown, og kørte videre sydover. Til stor overraskelse var vejen nu næsten snorlige foran os. Vi ræsede af sted, herligt, - ikke lige det vi var vant til. Vejret var stadigvæk meget smukt, og nu stod pludselig New Zealands oprindelige Mauri navn malet på himlen: "Aotearoa", landet af den lange hvide sky. Bølgeskyerne, alle svæveflyveres drøm, lå bredt ud på himlen foran os, forhåbentlig stifter vi nærmere bekendtskab med dem senere på turen.

Ved aftenstid gjorde vi holdt i Te Anau for at få et lækkert måltid mad på en restaurant efter at have levet af madder, siden vi kom herved. Vi fandt også en camperplads i byen. Vi glæder os til at få et rigtigt bad i morgen tidlig. Onsdag går turen videre til Milford Sound, hvor der er mulighed for blandt andet at se sæler og delfiner.

1. marts 2006.

Vi vågnede op til en våd og blæsende morgen. Vi havde sat næsen op efter at køre til Milford Sound, men det blev udsat lidt pga. vejret. I stedet kørte vi lidt udenfor Te Anau, hvor vi var inde at se et Center med truede vilde fugle. Meget spændende. Vi havde besluttet os for at tage med båden fra Te Anau til den anden side af søen, hvor vi skulle se nogle huler med Glowworm.

Det var en utrolig fasinende oplevelse. Der var helt mørkt i hulerne, og så blev vi sejlet rundt, og vi kunne bare se en masse glowworm hænge i loftet i disse gamle drypstenshuler.

Forinden havde vi været rundt i byen og i den anledning var vi "kommet til" at købe lidt spændende ting med hjem.

Ca. 18.15 gik turen til Milford Sound. Undervejs var vi nødt til at gøre holdt ved Mirror Lakes. Flot at se bjergene spejle sig i søerne. Der var også et specielt fugleliv. Det støvregnede lidt, vi vil holde ind igen på tilbagevejen, og se om det skulle se mere yndigt ud. Vi kørte videre mod Milford Sound, nu snørklede vejen sig igen lystigt foran os, mere end 1200 meter listede vi camperen op i, førend vi via en tunnel begav os nedad igen. Milford Sound dukkede pludselig op foran, nærmest kun en havn samt en flyveplads, jeg tror kun med en bane, ja for der ligger et kæmpe bjerg ved den ene ende af græsbanen og den smalle fjord i den anden ende. Det var næsten mørkt da vi ankom, vi fandt en parkeringsplads og tændte for gassen, lusede lidt suppe, nappede lidt brød og en pjalt rødvin til. Nok en herlig dag var til ende.

Kærlig hilsen
Merete og Bent

Start på dette
brev

Slut på dette
brev

